

Látod-e a csillag aranyugarát?

Karácsony szent éjén jött az Igazság:

S elhozza nekünk a nagy — feltámadást!

(Lentről felhangzik: Békesség földön az embernek... A két katona egymásra borulva zokog, a szín elsötétül, felgyulad a színen egy karácsonyfa s előtérben erős világításban tündöklök Szent István Magyarországnak térképe fenyőkeretben. Néhány perc után függöny le).

Mit hozzon a Jézuska?

Karácsonyi gyermekjáték 3 képben.

Írta: Dr. Klenner János.

Személyek: Anya, Jóska a fia (ruhája szegényes, de tiszta) 10 éves, Juliska a lány, 7 éves, Álom tündére, Jóság tündére, Tündérkirálynő, 1. fiu, 2. fiu, 3. fiu, Tündérek.

1. kép.

(Szín: Szegény parasztszoba. Anya Juliskával az ölében, az egyik sarokban zsámolyon, Jóska asztal mellett, széken ül. Jóska előtt sokat forgatott, kopott Biblia. Idő: karácsony estéje.)

Jóska: (A Bibliából fennhangon, de akadozva olvas) „...és szülé az ő elsőszülött fiát és bepólyálá és helyezteté őt a jászolba, mivelhogy nem volt nékik helyök a vendégfogadó háznál. Valának pedig pásztorok azon a vidéken, akik künn a mezőn tanyáztak...”

Juliska: (eddig sem figyelt Jóskára, hanem arcán látszik, hogy gondolatai egészen máshol járnak, most hirtelen közbeszól) Édesanyám! Azt is mondta a Bözsi, hogy neki igazi alvó babát hoz a Jézuska, meg olyan nagy karácsonyfát, hogy a menyeezetig ér.

Jóska: (mikor huga elkezd beszélni, abbahagyja az olvasást és szintén odafigyel) A kántorék Jancsijának meg füttyülő vonatot hoz a Jézuska. Édesanyám, hát nekünk miért nem hoz semmit?

Juliska: Ugy szeretnék egyszer én is karácsonyfát kapni! Délután, hogy elküldött édesanyám a bótba, benéztünk a Mihály bácsiék ablakán, aztán már akkor ott állt a szép karácsonyfa! (élénken, szinte átszellemülve). A tetején csillogó angyalka, aztán sok, sok cukor, meg édes sütemény rajta, meg sok, sok dió, merő aranyból. Mondja, édesanyám, hozzánk sohasem jön el a Jézuska?

Anya: (sirással küzdve) De igen, édes gyermekeim, Hozzánk is eljön a Jézuska. Eljön hozzánk, de nemcsak karácsonykor, hanem sokszor eljön. Ha ti jók vagytok, ha úgy el-elnéztek benneteket, aztán eszembe jut, Istenem, mi is volna én velem, ha ti nem volnátok, ha nem vigasztalgatnátok úgy néhánéha, amikor fáradtan haza jövök, amikor a tanító ur eldicsér-

get benneteket előttem, hogy szinte elfelejtem minden nyomorúságomat, minden árvaságunkat, olyankor mindig úgy érzem, hogy eljött hozzánk a Jézuska, hogy gondol ránk a jó Isten.

Jóska: De füttyülő vonatot miért nem hoz nékem is a Jézuska?

Anya: (nagyon szomoruan) Füttyülő vonatot? Édes, jó fiam, azért nem hoz néked füttyülő vonatot, mert mi nagyon, nagyon szegények vagyunk. Nincsen édesapátok, aki kereshetne rátok, elszólitotta közülünk a jó Isten akarata és itt hagyott bennünket árván, egyedül. Itt hagyott bennünket nyomorúságban. Most nékem kellene gyenge asszonyi erőmmel megkeresnem mindent, kenyérre, ruhára, meleg szobára valót. Nem zugolodom azért én jó Istenem! Csak az a baj, hogy nemcsak mi vagyunk szegények, hanem mindenki az. Hiába kopogtatok bármelyik ajtón, nem tud ma senki segíteni a szegényen, hiszen ma a gazdag is szegény. Nincsen munka, nincsen kereset. Sokszor azt sem tudom, mit adok néktek enni másnap, szegény, árva gyermekeim! Hányszor kell dideregnünk a hideg kályha mellett, mert nincsen, amit rárajunk! Hányszor szakad meg majd a szívem, amikor látom, milyen kopott a ruhátok és nincsen, amiből másikat vegyek. Hogy tellene hát hajás babára, füttyülő vonatra, karácsonyfára? (Amíg beszél, mind jobban érzik a hangján a belső felindulás. Az utolsó szavakat már szinte kiabálva mondja, de amint befejezi, zokogni kezd.)

Juliska: (nagyon ijedten) Ne sirjon, édesanyám!

Jóska: Ne sirjon, édesanyám! Majd másként lesz ez még! Nőjek csak meg én, ne kelljen iskolába járni, majd akkor én dolgozom, nem kell majd édesanyámnak törődni napestig, minden nap. Lesz akkor majd mindig mit enni, lesz majd meleg szobánk, meg édesanyámnak is veszek majd új kendőt, új ruhát, aztán mást sem kell majd tennie, csak a templomba járni. Aztán új könyvet is veszek majd, mert ez a régi már igen elkopott. Veszek majd jó öreg betűset, hogy édesanyám is elolvashassa.

Anya: (Szemét törli). Nem, nem sirok már. Tudom, hogy másként lesz majd. Egyszer csak meghallgatia a jó Isten annyi magyar ember imádságát, aztán elmúlik a bánatunk. Mert az ám a mi bajunk, az a nyomorúságunk, hogy megváltozott a világ, hogy elvették mindenünket, hogy kifosztották szegény magyar hazánkat. Azért szegény itt most még a gazdag ember is! De tudom, majd ha ti megnőtök, másként lesz. Ugy lesz, ahogyan régen volt!

Jóska! Édesanyám, olyan szépen mesélt erről a minap! Mesélje el még egyszer!

Juliska: Mesélje el, édesanyám!

Anya: Hát bizony, nem úgy volt régen, mint ahogyan most van. No de jó, mesélek néktek.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon szép asszony. Ugy hívták, hogy Hungária. Aranyos palotában la-

kott, aranyos ruhában járt, minden gazdagsága megvolt. Tele a kamrája, tele a pincéje, szolgája temérdek. Süvegelte ezt a szép asszonyt, akinél szebb a kerek földön nem volt, mindenki, az egész világon. Volt aztán ennek a szép asszonynak sok-sok gyermeke, akiket nagyon szeretett, dédelgetett, minden jóval ellátott. Egyszer aztán nagy ellenség támadt a szép asszonyra, akik mind irigyelték a szépségét, gazdagságát és el akarták rabolni azt tőle. Hiába küzdöttek a szép asszony gyermekei utolsó lehelletükig, hiába ölték az ellenséget ezerszámmra, nem tudták megvédeni anyjukat. Nagyon sok volt az ellenség, legyőzték a szép asszony gyermekeit, aztán betörték sáros lábukkal az aranyos palotába, szétrombolták azt és mindent, mindent elvittek belőle. Az éléskamrából az ennivalót, az aranyat, ezüstöt, fát, vasat, sót, mindent, ami a szép asszony gazdagsága volt. És ott hagyták a szép asszonyt, összetört tagokkal, kifosztva, gyermekeit pedig szegény, földönfutókká tették... (A mese közben először Juliska alszik el, anyja nyakába kapaszkodva, majd Jóska is lehajtja fejét a kezére és elalszik.) Hát ezért vagyunk mi most olyan szegények. Mert mi is a szép asszony gyermekei vagyunk. (Ránéz előbb Jóskára, aztán Juliskára.) Elaludtatok én szép magzatjaim? Én szegény, szegény gyermekeim! (Lassen sírni kezd, feje mind lejjebb és lejjebb hanyatlik, aztán ő is elalszik.)

II. Jelenet.

(Szin elhomályosul, az Álom tündére lábujjhegyen előjön.)

Álom tündére: Elaludtak. Szegény emberek... Karácsony este van. Ilyenkor mindenki örül, mindenki boldog, mindenkinek hoz valamit a Jézuska, csak ezeknek nem jutott semmi. Pedig, Istenem, de sok ilyen szegény van ma, akinek nincsen karácsonya. (A közönséghez) Ti, akik most itt ültök és látjátok ezt a képet, vajjon eszetekbe jutott-e ez ma? Vajjon gondoltatok-e a szegényekre? Nektek bizonyára ott áll a dusan rakott karácsonyfa az asztalotokon. A ti Juliskátoknak bizonyára hozott a Jézuska hajas babát, a ti Jóskátok bizonyára kapott fűtőlő vonatot, vagy ha azt nem, de ruhát, cipőt, meleg kendőt csak hozott mindegyitöknek a Jézuska? De látjátok, itt a szegénységet? Jusson eszetekbe ma emberek, hogy olyanok is vannak, még itt, a mi falunkban is, akiknek talán nem jutott még ma sem vacsorára való. Ma a szeretet ünnepe van. Nos hát, emberek, nénikék, bácsikák, még nem késő! Mutassátok meg, hogy tényleg lakozik a szívetekben szeretet. Istenem, ha mindenki, akinek jutott bőségesen, csak egy-egy karaj kenyeret adni azoknak, ma a szeretet ünnepén, akinek nincsen, de szép ünnep volna akkor ez a mai! Bizonyára elmosolyodna ott a jászolban a ma született kis Jézus és szinte hallom, odafenn az égből az angyalkák hogyan tapsolnának örömben kicsi kezükkel! Emberek, örvendező, ünneplő emberek, gondoljatok ma a szegényekre is!

Na, de nem ezért jöttem. Én most azért jöttem, hogy ennek

a két szegény apátlan árvának örömet hozzak. Az én birodalmam Álomország. Én az Álom tündére vagyok. Elviszem hát őket magammal és igyekezni fogok, hogy nekik is szerezzek karácsonyi örömet. (Kitárja két kezét a két alvó gyermek felett.) Boruljon hát szemükre édes álom!

Függöny.

2. kép.

(Álomországban. Aranyos trónszéken ül a tündérkirálynő, tőle balra és jobbra rendezés szerint, több tündér. Vörös fény. Még mielőtt a függöny felmegy, már hallatszik a tündérek éneke. Feltétlenül valamilyen karácsonyi éneket énekeljenek! A tündérek közül az egyik hárfát tart kezében, a másik valami más pengető szerszámot, esetleg hegedűt, lantot, stb. teljesen rendezés szerint. Énekszó közben erős kopogtatás hallatszik.)

Tündérkirálynő: (a kopogásra) Ki az vajjon?

Tündérek: (ijedten abbahagyják az éneket és mind a trónszék köré csoportosul.)

Tündérkirálynő: Nézd meg fiam, Jóság tündére, ki az, aki ilyenkor jön?

Jóság tündére: Én úgy félek! (Lassan, félve, az ajtó felé megy)

Tündérkirálynő: Ne félj, kis szolgám! Rossz ember ide el nem juthat, a jó emberektől pedig nem kell félned.

(Jóság tündére kinyitja az ajtót, mindannyian kíváncsian néznek arra.)

Álom tündére: (Amint az ajtó kinyílik, gyorsan bejön). Én vagyok itt! (mind csodálkozva néznek rá.)

Tündérkirálynő: Honnan jössz te most ide? Álom tündére? Nem szoktál te ilyenkor még haza jönni! Hiszen éjszaka van még!

Álom tündére: Nem ok nélkül jöttem és nem egyedül vagyok! Ma este, amint lent jártam a földön, az emberek között, véletlenül egy nagyon szegény családnál jártam. Hárman voltak a jó emberek. Az anya és két gyermeke. Atyjuk már régen elhalt. Nagyon, nagyon szegények. Odalent most mindenki örül, hiszen karácsony este van, de ezeknek nem volt örömük. Ott ültek szegényes, hideg, kicsi szobában és mesélgettek egymásnak addig, míg el nem aludtak. Gondoltam, szerzek nekik is örömet. Elhoztam ide a két kis árvát, hogy amit ébren nem tudtak elérni, ériék el álmukban. A kisfiú fűtyülő vonatot kívánt, a kisleány meg hajás babát. És úgy szerettek volna egy karácsonyfát, cukorral, arany díóval. De nem hozhatott nekik a kis Jézuska semmit. Bocssáss meg merészségemért, tündérkirálynő, én úgy gondoltam, itt mi majd megadjuk nekik ma éjszaka azt, amit kívánnak.

Tündérkirálynő: Nosza hamar, tündéreim, készítsük el hát nekik a karácsonyi ajándékokat.

Tündérek: (gyorsan szétugranak, kettő kis asztalkát hoz,

másik kettő karácsonyfát tesz rá, meggyújtják a gyertyákat. Összevissza beszélnek.) Mit is kívánt a kis lányka? Hajas babát? Hol is van hát? (Egyik tündér nagy babát hoz és a karácsonyfa alá teszi) Hát a kis fiucska? Fütyülő vonatot? (hozzák a vonatot, azt is a fa alá rakják).

Tündérkirálynő: No, megvagyunk. Gyertek hát vissza a helyetekre. (Tündérek mind visszamennek helyükre, az Álom tündére is közéjük áll. Az ajtón félénken kopogtatnak.)

Tündérkirálynő: Gyertek be gyermekeim!

Jóska: (Lassan, félve belép. Juliskát kezénél fogja). Jó estét kívánok. Vajjon hol vagyok én most? Kik vagytok ti?

Juliska: (pityeregve) Én ugy félek!

Tündérkirálynő: Ne féljeteK kicsi gyermekeim. Jó helyen jártok. Mi a tündérek vagyunk és elhoztunk benneteket ide, hogy teljesebben kívánságotok. Hogy néktek is hozzon, amiért olyan jók voltatok, a Jézuska karácsonyfát, alvó babát, fütyülő vonatot. Nézzétek csak, ott állnak a ti ajándékaitok, amit néktek hozott a Jézuska! (Két tündér előrejön, meg fogja a gyermekek kezét és odavezeti őket a fához.)

Jóska: (Amint meglátja a karácsonyfát, megáll, néz, majd közelebb megy, meg akarja fogni a vonatot, de aztán mintha meggondolta volna magát, visszahuzza a kezét, egy-két lépést hátrál és szomorúan, gondolkodva megáll.)

Juliska: (Örömmel fut az asztalkához, felveszi a babát). Jóska, Jóska, nézd csak, igazi, alvó baba! (Megy Jóska felé, de amint meglátja bátyjának szomorú arcát, ijedten visszamegy az asztalkához, leteszi a babát és ő is odaáll Jóska mellé).

Tündérkirálynő: No mi az, kis gyerekek? Miért nem veszitek el az ajándékokat? Nem tetszik talán? Nem örültök a hajas babának, fütyülő vonatnak?

Juliska: (Szepegve). Hol van édesanyám? Miért nincs itt édesanyám?

Tündérkirálynő: Édesanyátok nincsen itt, ő otthon maradt.

Juliska: Akkor én is hazamegyek! Édesanyám egyedül van, fél és biztosan fázik. Elmegyek haza. Nekem nem kell hajas baba, nem kell a karácsonyfa. Mi szegények vagyunk, nekünk nem hozhat a Jézuska karácsonyfát. EngedjeteK haza, édesanyám fázik!

Jóság tündére: (Odamegy a két gyermekhez). Hát te, Jóska, te miért nem veszed el a fütyülő vonatot? Nézd csak, szakasztott olyan, mint a kántorék Jancsijáé! (Felveszi a vonatot, viszi Jóska-hoz, kínálja néki, de az nem fogadja el).

Jóság tündére: Nem kell? Nem tetszik? Mondd csak, kis fiam, nem tetszik a vonat? Vagy valami más kívánságod van?

Tündérkirálynő: Igen, gyermekeim! Mondjátok meg! Mondd hát kis lányom, mi a kívánságod?

Juliska: Haza szeretnék menni az én édes, jó anyámhoz. (Kis szünet). Meg aztán, ha még valamit kérhetek, adjatok jó

tündérek az én édesanyámnak egy meleg kendőt. Szegényke sokszor úgy fázik és nincs neki kendője.

Jóság tündére: (Kiszalad és meleg kendőt hoz be). Jó lesz-e ez, kis lányom?

Juliska: (Örömmel tapsol, ugrál). Jó lesz, nagyon jó lesz! Jaj de szép, új meleg kendő! Hogy fog örülni édesanyám!

Jóság tündére: Jól van, kis lányom. Majd becsomagolom és az én kis szolgálaimmal elküldöm anyácskádnak. (Becsomagolja a kendőt).

Tündérkirálynő: Hát néked, fiam, mi a kívánságod?

Jóska: (Bátran odaáll a királynő elé). Nekem is van egy kívánságom. Azt kérem tőletek, jó tündérek, gyógyítsátok meg a szép asszonyt és adjátok vissza, ami az övé volt.

Tündérkirálynő: Milyen szép asszonyról beszélsz, kis fiam?

Jóska: Édesanyám mesélt róla. Ugy hívják, hogy Hungária. Ugy hívják, hogy Magyarország. Nemrég még ő volt a legszebb asszony az egész világon, süvegelte mindenki. Aranyos palotában lakott, aranyos ruhában járt, gazdag volt mérhetetlenül. De megirigyelték szépségét, gazdagságát a rossz emberek. Ellenség tört a szép asszonyra és elvették mindenét, elrabolták minden gazdagságát. A buzatermő földjét, a Bácskát és Bánátot a rácok tépték el. Erdeit, kincseit a csehek kapták koncul és büszkeségét, szabadságának őreit, szép Erdélyországot a mócok, az oláhok rabolták el. És otthagyták a szép asszonyt kifosztva, összetörve, koldusbotra juttatva. Azóta nincsen öröme a magyarnak. Azóta sir minden magyar és vele zokog a Kárpátok erdeje, a buzatermő róna, Erdélyország bérce. (Királynőhöz fordult). Add vissza a mi szép hazánkat. Add vissza a buzatermő rónát, a Felföld hármashalmát, az erdélyi havasokat. A mienk volt az ezer éven át, nem lehet ezentul sem másé. Add vissza a magyaroknak az örömet. Tündérkirálynő! Én visszaadom a füttyülő vonatot, nem kell a katiácsonyfa, de nagyon kérek, gyógyítsd meg a szép asszonyt!

Tündérkirálynő: Ez hát a te kívánságod? Nos hát legyen a te akaratod szerint. Majd én népemmel, Tündérország minden tündérével imádkozni fogok a jó Istenhez, hogy teljesítse ezt a kívánságodat. Sohasem tagadta még meg az én kérésemet, hiszem, hogy ezt is teljesíteni fogja. Ha haza mégy, mondd meg mindenkinek, hogy a Tündérkirálynő azt üzenté a magyaroknak, ő közbejár majd a jó Istennél, hogy a kis Jézuska ajándéku adja vissza nekik szép hazájukat, szép Magyarországot.

Jóska: Megköszönöm szépen. (Feláll).

Álom tündére: (A két gyerekhez lép). No de gyerekek, későre jár, haza kell mennetek.

(Jóska Juliskát kézen fogja és lassan elballag. Álom tündére utánuk megy).

Tündérkirálynő: Mi pedig folytassuk, tündéreim! Énekeljünk dalt Isten dicsőségére.

(Tündérek ismét úgy, mint a kép elején, szerszámaikat fogva, énekelnek. Függöny lemegy, de az ének folytatódik).

3. kép.

(Helyzet ugyanaz, mint az első kép végén. A tündérek éneke hallatszik még, de most már nem a tündérek, hanem a 3 fiu énekel. Az ajtón kopogás hallatszik).

Anya: (Feljedd álomból). Jaj, mintha kopogtattak volna. De elaludtam! (Ismét kopogtatás). Tényleg jól hallottam. Jön valaki. Vajjon ki lehet ilyenkor? (Juliskát vigyázva, hogy fel ne ébredjen, leteszi a székre és ajtót nyit. A három fiu belép, tovább énekel, az ének végéig).

Fiuk: Adjon Isten, jó estét!

Anya: Jó estét fiacskáim! Kik vagytok és mit kerestek itt, ilyen későn?

1. fiu: Eljöttünk kegyelmedhez, néném, mert ma szent karácsony este van. Eljöttünk énekelni Isten dicsőségére, aki ismét elküldötte az ő egyszülött Fiát, Jézus Krisztust hozzánk, bűnös emberekhez.

2. fiu: Meg aztán elhoztuk ezt a szerény ajándékot is, fogadja jó szívvél, asszony-néném. (Átadja azt a csomagot, melyet a Jóság tündére készített).

Anya: Ajándékot hoztatok nékem, jó gyerekek? Hát aztán ki küldött benneteket?

3. fiu: Ai iskola tanulói (vagy: ai ifjúsági vöröskereszt egyesület tagjai) vagyunk. A Jóság tündérének vagyunk szolgálói és elmegyünk ma minden szegény házba és elvisszük a mi szerény ajándékainkat.

Anya: Áldjon meg benneteket és áldja meg munkátokat a jó Isten!

Fiuk: Jó éjszakát kívánunk! (Elmennek).

Anya: (Összekulcsolja kezét). Köszönöm néked, jó Istenem, hogy a jóságot és szeretetet még nem ölted ki az emberek szívéből. (Gyerekeihez megy). Juliska, Jóska, ébredjetek már!

(Juliska, Jóska felébrednek, szemüket dörzsölik, majd Juliska észreveszi a csomagot, amit a fiuk hoztak. Nagy örömmel felkiált).

Juliska: Jóska, Jóska, nézd csak, a tündérek csomagja! Nézd, itt van a meleg kendő! (Odafut és bontogatni kezdi a csomagot).

Jóska: (Csodálkozva). Az ám! Ki hozta ezt a csomagot, édesanyóm?

Anya: Három gyermek volt itt. Azt mondták, hogy ők a Jóság tündérének szolgálói és ők hozták ezt a csomagot.

Jóska: Hát igaz volna? Akkor talán az is igaz, amit nékem ígérték?

Anya: Mit beszélsz fiam?

Jóska: Azt hittem, hogy álmodtam. Tündérországbán jártam Juliskával együtt, aztán a tündérek meg akartak ajándékozni füttyülő vonattal, Juliskát meg hajas babával, de mi nem fogadtuk el.

Anya: Ilyen szépet álmodtál, fiam?

Jóska: De biz nem volt az álom! Mert a tündérek, amikor mi nem fogadtuk el az ajándékot, azt mondták, hogy kívánhatunk valamit.

Juliska: Igen és én akkor azt kívántam, hogy édesanyámnak adjanak jó meleg kendőt. (Kibontja a csomagot). Aztán lássa, édesanyám, itt van a kendő. Maga a jóság tündére csomagolta be és azt mondta, hogy majd a szolgálival elküldi.

Anya: Mit beszélsz, kis lányom?

Juliska: Igen, igen, úgy volt, ugy-e Jóska?

Jóska: Ugy volt. No hát ha nem volt álom, akkor az én kívánságomat is teljesítik majd.

Anya: Mit kívántál te, kis fiam?

Jóska: Azt kívántam, édesanyám, hogy a tündérek adják vissza a magyarok hazáját. Gyógyítsák meg a szép asszonyt és adják vissza néki azt, ami az övé volt. Meg is ígérte a tündérkirálynő, hogy majd imádkozik a jó Istenhez és a kis Jézuska majd ezt hozza nekünk ajándékol.

Anya: Ha megígérte a tündérkirálynő, bizonyára meg is teszi. (Nézi a kendőt). Milyen szép, meleg kendő! No de gyerekek, feküdjünk le, későre jár.

Juliska: Igen, feküdjünk le. Hátha megint el tudok menni tündérországba! Megköszönném szépen a jóságos Tündérkirálynőnek, hogy teljesítette kérésemet, elküldte édes, jó anyácskámnak a jó meleg kendőt.

Jóska: Én meg megkérem, hogy ne feledkezzen meg az ígéretéről!

Anya: Imádkozzunk hát, kis gyermekeim, ahogy szoktunk. (Juliska, Jóska letérdelnek, összeteszik kezüket, anyjuk mögöttük áll és imádkozik). Édes, jó Istenem! Hálátelt szívvél borulunk le előtted, ma, szent karácsony estéjén. Hálát adunk Néked, hogy megsegítettél, hogy ismét elküldted hozzánk, bűnös emberekhez a Te egyszülött Fiadat. Hálát adok Néked, édes, jó Istenem, hogy meghallgattad az én kicsi lányom kívánságát és nekünk is adtál boldog karácsonyt. Áldd meg azokat, akiknek jó szívük van a szegényhez és nekünk örömet szerezteél. Kérlek, jó Istenem, légy velünk ezentul is! Kérlek én jó Istenem, hallgasd meg az én fiam kívánságát is. Add, add Uram, hogy beteljesedjék annyi sok ember legszebb álma! Uram, én Istenem, add vissza minékünk régi boldogságunk, régi gazdagságunk, régi becsületünk! Add Uram, add vissza szegény magyarok hazáját!

Mindannyian: Amen.

Függöny.